

Arrest

nr. 139 079 van 23 februari 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient blijkens de bestreden beslissing een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) op 5 december 2012.

Op 6 december 2013 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing met redengeving:

“(…)in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Mijnheer heeft op 06.03.2012 een asielaanvraag ingediend. Op 25.10.2012 besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming toegekend wordt. Mijnheer betekende op 31.10.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten maar gaf er geen gevolg aan.

Zijn echtgenote en kinderen zijn in het bezit van een B-kaart. Zijn kinderen zijn S., L. geboren op 17.01.1994, B., L. geboren op 06.11.1991 en A., L. geboren op 16.12.1989.

Mijnheer verwijst naar het feit dat hij per ongeluk iemand doodde en dat hij door dat voorval verwikkeld is geraakt in een bloedwraakvete. Om die reden zou hij niet terug kunnen keren naar zijn land van herkomst.

Mijnheer vraagt de eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en het recht om op het Belgische grondgebied te blijven gedurende de behandeling van de aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Mijnheer verwijst naar het feit dat er geen Belgische ambassade aanwezig is in Albanië en dat hij zich zou moeten richten tot de Belgische ambassade in Sofia, Bulgarije.

Hij beschikt niet over de nodige reisdocumenten om naar Bulgarije te reizen. Mijnheer kent ook niemand in Sofia, Bulgarije, en hij zou worden gedwongen in een hotel of pension te logeren terwijl hij niet over de nodige financiële middelen beschikt.

De problemen in zijn land van herkomst werden onderzocht door de asielinstanties. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hem toegekend. Mijnheer toont niet aan dat hij actueel nog in een bloedwraakvete zou verwikkeld zijn. Mijnheer toont ook niet aan dat hij geen hulp en bescherming kan genieten van de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten. Bovendien toont betrokkene niet aan waarom hij terug zou moeten keren naar Albanië vermits de bevoegde Belgische diplomatieke post zich in Sofia, Bulgarije bevindt.

Mijnheer toont niet aan waarom hij geen aanvraag gezinshereniging in België kan indienen waarbij hij kan uiteenzetten waarom hij die aanvraag niet via de Belgische ambassade in Sofia, Bulgarije kan indienen. Artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens wordt niet geschonden door van mijnheer te vragen de nodige stappen te ondernemen om een verblijfsmachtiging te bekomen op basis van de verblijfsmachtiging van zijn echtgenote en kinderen. Als er buitengewone omstandigheden zijn, kan mijnheer in België een aanvraag gezinshereniging indienen. Vanzelfsprekend dienen de voorwaarden voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging ook vervuld te zijn.

Indien mijnheer de aanvraag dient op te starten via de Belgische diplomatieke post te Sofia, Bulgarije, kan hij beroep doen op de financiële steun van de andere gezinsleden. De procedure opstarten via de bevoegde diplomatieke post betekent slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied. Eventueel kan ook financiële steun van derden worden gevraagd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel luidt:

“Schending van de materiële motiveringsverplichting (art. 1-3 Wet 29 juli 1991) iuv. art. 9bis Vreemdelingenwet

1.

Onder randnummer 2.2. t.e.m. 2.4 heeft verzoeker op omstandige wijze uiteengezet om welke reden het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag o.g.v. art. 9bis Vreemdelingenwet in te dienen.

De bestreden beslissing neemt geen duidelijk standpunt in nopens de door verzoeker uitdrukkelijk ingeroepen buitengewone omstandigheden.

De bestreden beslissing beperkt zich tot algemene overwegingen, zonder deze te betrekken op de vraag of deze omstandigheden kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

Het zal de Raad niet ontgaan dat de notie “buitengewone omstandigheden” zelfs niet vermeld wordt in de bestreden beslissing (!).

Indien de Staatssecretaris van oordeel is dat de voor verzoeker ingeroepen omstandigheden niet kunnen worden beschouwd als “buitengewone omstandigheden” (d.i. de thesis welke impliciet kan gededuceerd worden uit de bestreden beslissing) dient de Staatssecretaris minstens te motiveren waarom de specifieke situatie van verzoeker niet als “buitengewone omstandigheid” kan worden beschouwd.

De Staatssecretaris neemt hieromtrent evenwel geen duidelijk standpunt in, en beperkt zich tot enkele algemene consideransen terzake de situatie van verzoeker, zonder deze te onderzoeken in functie van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

De motivering is m.a.w. gebrekkig.

2.

Indien de Raad per impossibile van oordeel zou zij dat de opsomming van een aantal losse overwegingen (zonder deze te betrekken op de notie "buitengewone omstandigheden") een motivering vormt terzake de onontvankelijkheid en de (impliciete) stelling dat er geen buitengewone omstandigheden zijn, dient minstens vastgesteld dat de betreffende overwegingen de beslissing niet schragen.

De bestreden beslissing stelt in essentie dat verzoeker niet aantoonst dat hij geen aanvraag gezinshereniging kan indienen en dat deze aanvraag door verzoeker zou moeten worden ingediend.

Zulke overweging vormt geen inhoudelijke beoordeling van de aanvraag van verzoeker.

De overweging dat een andere verblijfsrechtelijke procedure zou openstaan voor verzoeker, vormt geen afdoende motivering van de (impliciete) stelling dat er geen buitengewone omstandigheden zouden voorliggen.

Het argument van verzoeker, dat hij niet over de vereiste documenten beschikt om naar Bulgarije te reizen, wordt in de bestreden beslissing niet eens ontmoet.

Ook de in de aanvraag uitvoerig ontwikkelde overweging dat van hem redelijkerwijze (cfr. schending van het proportionaliteitsbeginsel) niet verwacht kan worden dat hij zijn gezin gedurende meerdere weken/ maanden zou verlaten om op de ambassade in het land van herkomst een aanvraag in te dienen, wordt in de bestreden beslissing niet ontmoet.

De motivering van de bestreden beslissing is manifest gebrekkig, en schraagt de bestreden beslissing geenszins."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In het enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

Verwerende partij zou geen standpunt innemen omtrent de ingeroepen buitengewone omstandigheden en niet verduidelijken waarom de ingeroepen elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. De verwijzing naar de procedure gezinshereniging zou niet relevant zijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, weldegelijk uiteen wordt gezet waarom de ingeroepen elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. Er wordt ingegaan op de elementen met betrekking tot zijn asielrelaas, de vermeende praktische onmogelijkheid om terug te keren en op zijn verzoek om zijn gezinsleven in België te eerbiedigen.

Verzoekende partij, die zonder meer en zonder concretisering stelt als zou het bestuur geen standpunt innemen inzake de ingeroepen buitengewone omstandigheden, maakt niet duidelijk waarom de gegeven motivering haar niet in staat zou stellen kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing.

Het middel faalt in feite waar verzoekende partij stelt als zou de verwijzing naar de procedure gezinshereniging niet relevant zijn. In haar aanvraag beroept zij zich immers zelf op haar gezinsleven in het Rijk. Gelet op het feit dat de wetgever een specifieke procedure met aangepaste voorwaarden heeft voorzien inzake de gezinshereniging met een wettelijk op het grondgebied van het Rijk verblijvende vreemdeling, is het geenszins kennelijk onredelijk om te oordelen dat verzoekende partij de geijkte procedure dient te volgen waar zij verblijfsrechten wil putten uit dat gezinsleven.

Het enig middel is ongegrond."

2.3. Uit de lezing van het middel kan afgeleid worden dat de verzoekende partij de materiële motiveringsplicht als zijnde geschonden aanvoert. Zij meent dat geen duidelijk standpunt werd ingenomen over de door haar aangehaalde buitengewone omstandigheden. Met verwijzing naar haar uiteenzetting omtrent de feiten, wijst de verzoekende partij erop dat de zoon BL erkend vluchteling is en dat er geen Belgische ambassade aanwezig is in het herkomstland. Zij stelt dat zij aanvoerde dat zij niet beschikt over de vereiste documenten om naar Bulgarije te reizen om in Sofia haar aanvraag in te dienen.

Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aanhaalde:

- Bloedwraakvete in Albanië waarvoor asiel werd aangevraagd en waarbij geweigerd werd de subsidiaire beschermingsstatus en de vluchtelingenstatus toe te kennen.
- Huwelijk met vreemdelinge in het bezit van een A-kaart en in België verblijvende kinderen die of een A of een B kaart hebben zodat er een risico bestaat op een schending van artikel 8 van het EVRM-afwezigheid Belgische diplomatieke of consulaire post in herkomstland en niet in het bezit van reisdocumenten om naar ambassade in Sofia te gaan, met gebrek aan financiële middelen om aldaar tijdelijk te verblijven.

De bestreden beslissing antwoordt dat de verzoekende partij niet aantoont waarom zij naar het herkomstland zou moeten terugkeren vermits de aanvraag kan ingediend worden in Sofia zonder na te gaan of de verzoekende partij de facto de aanvraag in Sofia kan indienen en zonder te antwoorden op het argument dat de verzoekende partij geen reisdocumenten heeft. Voorts vervolgt de bestreden beslissing dat indien er buitengewone omstandigheden zijn, de verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging kan indienen. De bestreden beslissing beperkt zich enkel tot het geven van een antwoord wat de financiële besommeringen betreft aangaande de reis en verblijf in Sofia. Over het gebrek aan reisdocumenten is er geen antwoord in de bestreden beslissing te vinden die zich wat dit punt betreft, beperkt tot de loutere vaststelling dat de verzoekende partij deze grief aanhaalde. Van de verzoekende partij kan moeilijk een negatief bewijs gevraagd worden dat zij over geen reisdocumenten beschikt. Voorts komt het de Raad niet toe zich in de plaats te stellen van de verwerende partij. De nota met opmerkingen geeft evenmin enig uitsluit. Bijgevolg is het niet kennelijk redelijk te besluiten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag door het gebrek aan reisdocumenten aangehaald in de aanvraag als zijnde een buitengewone omstandigheid, niet in acht te nemen.

In die mate is het middel gegrond en leidt dit tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van 6 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN